

РОЛЬ ПРИВАТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Обмеженням виїзду за кордон, обмеження спеціального права (на полювання, на користування зброєю та керуванням транспортним засобом). Все це стає новим стимулом для виховання законослухняних громадян [1].

Не менш дієвим є впровадження грошових санкцій – у разі несплати аліментів впродовж одного року, до суми додається 20%, понад два роки – 30%, понад 3 роки – 50% [4]. Це зумовлено тим, що впродовж терміну не виплати аліментів напряму порушуються права дитини, особливо якщо дитина хвора і потребує значних витрат зокрема на медичне обслуговування чи лікування.

Якщо батьки ухиляються від сплати аліментів, не мають можливості утримувати дитину або місце проживання (перебування) їх невідоме, держава дбає про своїх маленьких громадян шляхом призначення тимчасової державної допомоги. Призначення такої допомоги відбувається на рішенням суду [3].

Оскільки, Україна традиційно запозичує досвід зарубіжних країн в різних сферах діяльності, сімейне право не стало виключенням. Подібні санкції діють і в США, Канаді, Швейцарії, Німеччині тощо. Проте, варто було б запозичити досвід Швейцарії, адже дуже розумно, для того, аби розірвати шлюб потрібно укласти угоду про сплату аліментів; а у Великій Британії за злісне ухилення від сплати аліментів передбачається домашній арешт з електронний засобом контролю [1].

Також не було б зайвим, аби законодавством передбачався рахунок дитини, на який кожен з батьків повинен відправляти однакову суму коштів, аби кожен з батьків був в рівних умовах, а саме той з батьків хто проживає з дитиною не використовував гроші на свої потреби.

Отже, зміни, які відбулися з прийняттям нового Закону вже працюють, однак законодавство може ще вносити певні зміни, які будуть тільки охороняти права дитини та будуть більшим стимулом для вчасної сплати аліментів.

Бібліографічні посилання:

1. Аліменти: новели законодавства та українські реалії. URL: <https://genderindetail.org.ua/spetsialni-rubriki/tekst-s-zagolovkom/alimenti-noveli-zakonodavstva-ta-ukrainski-realii-134524.html>
2. Дитячі права: покарання за невиконання аліментів посилили ще більше. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/29336404.html>
3. Набув чинності закон про відповідальність за несплату аліментів. URL: <https://ukrainepravo.com/news/ukraine/nabrav-chynnosti-zakon-pro-posylennya-vidpovidalnosti-za-nesplatu-alimentiv/>
4. Яку відповідальність несе боржник за несплату аліментів ? URL: <https://www.zakjust.gov.ua/zapytannia-do-ministra/2438-yaku-vidpovidalnist-nese-borzhnyk-za-nesplatu-alimentiv-17072019>

Шермет Дмитро Сергійович,

курсант другого курсу факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Круглова Ольга Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ДОГОВОРІВ ОРЕНДИ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ, СУПЕРФІЦІО ТА ЕМФІТЕВЗИСУ

Актуальність порівняння договорів оренди, суперфіцію та емфітевзису зумовлена зростаючою увагою до такого об'єкта цивільних правовідносин як земельна ділянка. Усіх

власників аграрного та земельного бізнесу цікавить питання щодо правильного вибору та застосування договорів щодо такого майнового блага.

Доцільність використання одного із вищевказаних договорів зумовлено низкою чинників: цілями діяльності, особливостями використання землі її призначенням, та метою укладання цивільних договорів. Для розуміння змісту договорів без усіляких проблем, а також для ефективної діяльності ринку найбільш важливою складовою є правова освіченість третіх осіб, відносно речових прав. Також, не менш важливим елементом є усунення складнощів, у разі їх виникнення, та спорів через неусвідомлення наймачів та землекористувачів змісту договорів з приводу речових прав, а також необізнаності у правовій сфері.

Багато вітчизняних та зарубіжних науковців у галузі цивільного права, римського права, приватного права розглядали проблему укладання суперфіцію, оренду землі, а також емфітевзису, такі як: А. М. Мірошниченко, М. В. Шульги, Д. В. Бусуйок, К. О. Настечко, О. А. Халабуденко, В. А. Батуріна, А. В. Сергеева, Є. А. Суханов, С. О. Погрібний. Однак тема залишається досить дискусійною та підлягає комплексному вивченню.

Законодавство України, а саме Цивільний Кодекс (далі ЦК), визначає у ст. 407, що суперфіцією є право користування чужою земельною ділянкою для будівництва промислових, побутових соціально – культурних, житлових та інших будівель; емфітевзис, згідно з ст. 413 ЦК – це право користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб; а оренда, відповідно ст. 729 ЦК - це зобов'язання наймодавця передати земельну ділянку наймачеві на встановлений строк у володіння та користування за плату [1].

Власник земельної ділянки має право розпоряджатися нею як вважає за потрібне, і тому, у ЦК зазначені кілька різновидів договорів, які передбачають передачу цього майна у користування іншим особам.

У своєму дослідженні Д. В. Бусуйок “Правове регулювання обмежень прав на землю в Україні” зробив висновок про недоцільність існування емфітевзису у земельному законодавстві України. Там же й обґрунтовується теза про поглинання усіх відносин з приводу користування землею інститутом оренди землі. Натомість, у дослідженні М. Б. Гончаренко “Речові права на нерухомість” обстоюється теза про необхідність введення до законодавства України таких речових прав як емфітевзис та суперфіцій [2, с. 20].

Щодо суперфіцію, то можемо зазначити, що він є унікальним видом договору України, оскільки законодавством не зазначено, у якій саме формі повинен бути укладений договір про встановлення суперфіцію.

Також треба зазначити, що право емфітевзису може відчужуватися землекористувачем (договір купівлі-продажу майнових прав, застава) і передаватися у порядку спадкування без згоди власника земельної ділянки. Орендована земельна ділянка або її частина може, за згодою орендодавця, передаватися орендарем у володіння та користування іншій особі (суборенда) [3].

У різних літературних джерелах висловлюється думка з приводу доцільності існування суперфіцію у законодавстві України. Багатьма вченими зазначається, що договір суперфіцію є практично аналогічний з такими договорами, як оренда та купівлі-продаж землі. В. В. Висоцька вважає, що впровадження інституту суперфіцію в земельне законодавство України є недоцільним, оскільки виникнення права суперфіцію (речового права) відбувається на підставі договору оренди [4, с. 129]. Також, необхідно відмітити те, що суперфіцій та оренда землі часто в науковому світі сприймаються як різні юридичні договори за своїм складом та формами.

Чисельна кількість вчених наголошують на тому, що найголовнішими завданнями цих договорів є відомості про цільові призначення надання земельної ділянки у користування наймача, що відбудуться. Проте, якщо на цій ділянці будуть збудовані комерційні споруди, то таким договором може бути передбачено право на одержання половини від доходу землекористувача, тільки за бажанням власника цієї ділянки.

Отже, хотілося б відмітити те, що визначення договорів оренди, суперфіцію та емфітевзису, які закріплені у ЦК, не є схожими ні за формою, ні за змістом. Суперфіцій та емфітевзис є конкретизованими договорами, які закріплюють окремі цілі отримання права користування землею, а саме: для забудови та для сільськогосподарських потреб. А оренда, є більш широким видом договору за змістом, оскільки у ньому не зазначається вузька мета права

користування, а йдеться про використання в широкому розумінні – відповідно до цільового призначення даного об'єкта.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільне кодекс України: станом на 5 лип. 2019 р. / Верховна Рада України. Офіц. текст. Київ: А. В. Паливода, 2019. 448 с.
2. Сліпченко О. І. Право користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб (емфітевзис): *Дисертація*. Одеса, 2016. 196 с.
3. Сергій Пагер. Запитайте у юриста: яка різниця між договором емфітевзису і договором оренди землі. URL: <http://agravery.com/uk/posts/show/zapitajte-u-urista-aka-riznica-miz-dogovorom-empitevzisu-i-dogovorom-orendi-zemli> (дата звернення 01.11.2019)
4. Высоцкая В. В. Особенности правового регулирования отношений, связанных с использованием чужого земельного участка под застройку (суперфиций). Харків: НЮАУ ім. Ярослава Мудрого, 2010. 256 с.

Шкут Анастасія Сергіївна,

курсант четвертого курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Нагорна Олена Олександрівна,

викладач кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

**ВДОСКОНАЛЕННЯ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ЩОДО
ВИПРОБУВАННЯ ПРИ ПРИЙНЯТТІ НА РОБОТУ**

Динамічний розвиток суспільства потребує перемену ідей і положень, які ще недавно були класичними, та регулювання відносин, що обумовлюються вимогами розвитку суспільства, вимагає змін у правовому впливі на суспільство. Нинішні умови підлягають змінам майже у всіх сферах правового регулювання, що відіграє велику роль для суспільства. Не є виключенням і правовий вплив на сферу трудових відносин, а саме випробування при прийнятті на роботу як вагомий елемент забезпечення якісного кадрового підбору.

На практиці за минулі роки набуло великого розповсюдження укладання трудових договорів з умовою випробування при прийнятті на роботу. Установлювати випробування – це право, а не обов'язок роботодавця, адже випробування визначається угодою сторін. Нині, випробування при прийнятті на роботу є певною основою для сукупності порушень і зловживань, що допускається з боку несумлінних роботодавців.

Відповідно до ст. 26-28 та п.11 ст. 40 Кодексу законів про працю (далі – КЗпП) України врегульовані питання про випробування при прийнятті на роботу.

Так, у статті 26 КЗпП України йдеться, що при укладанні трудового договору може бути обумовлено згодою сторін про перевірку з метою відповідності працівника роботі, яка йому доручається. Зазначена умова повинна бути в наказі (розпорядженні) про прийняття на роботу [1].

З вищезазначеним, випробування при прийнятті на роботу має двосторонній характер, тому що з одного боку роботодавець перевіряє відповідність працівника роботі, яка йому доручається, а з іншого боку працівник з'ясовує підходить йому така робота чи ні. Проте в угоді про встановлення випробування має перевагу роботодавець, а працівнику лишається прийняти таку умову та ознайомитись з її змістом.

Слід зазначити, що терміну випробування працівників під час прийняття на роботу не визначено в КЗпП України. На думку М.Д. Ждан, випробування під час прийняття на роботу – це